

רזבי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

שַׁבַּת בַּיָּד

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

פְּחַצַּת הַלֵּילָה אֲנִי יוֹצֵא

כי טוד חצות לילה גם משה לא יכל לעמד עליו בשלמות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל מכדי משה לא ידע חצות אימת ואמר בחצות, דוד ידע שאמר חצות לילה אקום להודות לך וכו', הינו כי משה ידע שעקר הוא הגאולה האחרונה שתהיה בזכות דוד והנלחם אלו שהם הצדיקים וכשרים העומדים בחצות לילה לקונן על חרפן בית המקדש שאז

ה' יתברך וכל הצדיקים שבגדעון ציתין לקליהו וכו' נשמעים לקולם וכו', ועל ידי זה תהיה הגאולה בבחינת שישו אתה משובש כל המתאבלים עליה, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל כל המתאבל על ירושלם וכו', אבל

לא יכל לעמד על הדבר מתי יהיה הקץ, כי הוא סתום מאד, ועל כן גם בגאולה הראשונה רמו בדבריו שאמר פחצת הלילה אני יוצא, כי בכל דבריו ושלחותו הסתפל על הקץ האחרון שבשביל זה מאן בשלחות פתחלה וכו'.

ועל כן רמו בדבריו ואמר פחצת הלילה אני יוצא בתוך מצרם וכו', כי כל הגלות מכנים בשם מצרם וכו' כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ועל כן אמר פחצת, כי הקץ האחרון סתום מאד רק דוד שהוא בעצמו משיח אמר חצות לילה אקום וכו'. ועל כן אמר משה אז: כה אמר ה', כי נבאה זו של בחינת חצות שמרמז על קץ האחרון היא רחוקה מאד ואי אפשר לעמד על זה על כן אמר בלשון כה. (הלכות מתנה ד' - מ"ו)

אמנון שמש הי"ו
לברכה, הצלחה וזיווג הגון

יבמב ... ליל שמרים הוא לה'

שוממר מן המזיקים, כי עקר המזיקים הם מבחינת חכמת הטבע, שהוא בחינת דינים, שהוא בחינת העובדי כוכבים מזיקי עלמא ואז בליל יציאת מצרים שהיה בטול הטבע בלילה יקא בדי לשבר ולבטל בחינת לילה, שהוא בחינת חכמת הטבע, על כן אותו הלילה הוא משמר מכל המזיקין ומכל הדינים, כי אז נתגלה השגחה, שעל ידי זה נתבטל כל ההזקות וכל הדינים: (הלי נטילת ידים שחרית ב', ט')

יגו ולא יראה לך חמץ ...

ודרשו רבותינו ז"ל ולא יראה לך חמץ. שלך אי אתה רואה אבל אתה רואה של אחרים. שאם נכנס עפ"ם לבית ישראל וחמצו ידו איתו וקוק להוציאו, פי חמץ הוא בחינת חמץ הממח שהם מחשבות זרות והרהורים שהם אסורים במשהו, וצריכים לבערם ולבטלם ולגרשם מבולו. אבל אם האדם עושה את שלו ומתגבר בכל

כחו לבער ולגרש המחשבות רעות מקרבו והם אף על פי כן באים בעל פרו עליו בכל פעם, על זה אין האדם חייב כלל כמו שכתוב בספר הא"ב שאין האדם חייב על ההרהורים הבאים עליו כי אם בשמחה רחוק ומתרחק.

וכן כתב (בספרו לקוטי תנינא) שיהיה האדם שב ואל תעשה גם במחשבה ומה שנעשה עמו ממילא אל יחוש. וזה בחינת שלך אי אתה רואה אבל אתה רואה של אחרים שאם נכנס עפ"ם וכו', הינו מאמר שהאדם נזהר ונשמר מחמץ שלו הינו שלא יחמץ מהו במחשבות חוץ והרהורים ואם אף על פי כן נכנס העפ"ם שהוא הסטרא אחרא וחמצו בידו שהם ההרהורים שבאים עליו שלא בכונה, איתו חייב על זה. כי אין זה חמץ שלו רק שצריך להזהר שלא יגע בו ולא יזנה ממנו ולא יהיה נמשך אחריו כלל. ועל פי רב על ידי זה ממילא

אי ליה הפני סיפור השבוע

שבחי הר"ג
נסיעת רבינו ז"ל לארץ ישראל

שש (כה) ... ואז באו שניהם אל העיר, רבנו זכרוננו לברכה עם האיש הממשש שלו הנ"ל, ובבואם אל העיר אמרו הישמעאלים שהם מרגלים, ונפל פחד גדול על הספרדים בעצמם, ותקף הביאו להם מלבושים שלהם, והכרחו להלביש עצמם במלבושים שלהם כמנהגם, והיה רבנו בצער גדול מחמת זה, והאיש הנ"ל שחק, וכעס עליו רבנו זכרוננו לברכה ואמר לו: אין אתה יודע מהקטרוג, שיש עלינו בעולם העליון, ואמר אז דבר נפלא להאיש הנ"ל, ואינו רוצה לגלות. ונתקבל רבנו זכרוננו לברכה לפני החכמים, והוטב בעיניהם מאד, והחזיקו אותו לחדוש גדול. ואחר כך בא רבנו זכרוננו לברכה בעצמו בשמחה ואמר: ברוך השם יתברך, שזכינו להצלה הזאת. והיה שם בכבוד גדול מאד עד אחר החג, ונתנו אנשי העיר בעצמם מפיסם המאיתם טאלער הנ"ל, ולא רצו אחר כך לחזור לקבלם מרבנו זכרוננו לברכה שם, אף על פי שהיה לו מעות הרבה שם.

שש ואחר החג שכרו להם ספינה לסטנבול, ונתנו להם אגרת — אולי חס ושלום, ידמין להם עוד איהו סבה — שיעמדו בעורם בכל עיר ועיר, והלכו עם ספינה זו, ושם היו גרעקין הרבה, והיה בהם עפוש, והם לא ידעו ... (דהמשך מעבר לוף)

יסתלק כמבאר במקום אחר. אבל הוא איתו צריך להסתפל על זה כלל רק שיהיה נזהר שלא יהיה החמץ שלו, שלא יחמץ מחשבתו בעצמו באלו המחשבות הבאים עליו. (הלכות נזיקין ד' - אות ה')

אי לרה הפני סיפור השבוע

שבחי הר"ן
נסיעת רבינו ז"ל לארץ ישראל

ש (המשך הסיפור) ... והם לא ידעו, אך ראו שמותים על הספינה, וברוך השם, שהיה רוח-סערה, ונשא הספינה במהירות לקהלת-קדש סטנבול, ואף-על-פי שהיו להם יסורים מחמת זעפת הים ומחמת שפרכה הספינה כל-כך במהירות, אך אף-על-פי-כן היה להם לטובה, שעברו במהירות וכאו ביום השלישי לקהלת-קדש סטנבול, והיו שם עשרה ימים. וגם בסטנבול היה להם סכנה, כי מחמת שלא הראו הפראפורטין שם בנסיעתם להתם, על-כן לא רצו עכשו להניחם משם, והעמיסו עליהם על כבד לתן סך עצום מאד באפן ששיגו הפראפורטין מהתוגר, והסך, שצו לתן, היה סך עצום מאד, שלא היה להם ביכלתם בשום אפן לסלקו.

ש והשם יתברך חמל עליהם, והזמין להם איש אחד, שלא ידעו אותו ולא הכירו אותו, והלך לאיזה שר מהישמעאלים, וגנב דעתו, ואינם יודעים כלל כמה נתן לו, וקבל קוויטל להניח אותם מהשער דקהלת-קדש הנ"ל, והזהיר אותם, למען השם, להסתיר הדבר מאד מאד, ועל-ידי זה נמלטו משם בשלום. והלכו על הים מסטנבול לגלץ, והגיעו לאיזה עיר על איי הים, ושם לקחו אותם לבית-האסורים, והכרחו לתן ארבעה אדומים בעד כל נפש, ומשם והלאה לא ארע להם שום דבר, רק זעפת הים היה כמה פעמים, וספינה אחת מלאה גרעקין נשברה ונטבעה, ולא נשארו מהם כי-אם מעט דמעט, והי ברחמי הנחם למחוז הפצם, ועברו בשלום, עד שבאו לגלץ בשלום על חג השבועות.

חיזוק השבוע

אמר רבי ישראל: "צריכים ללמד העקר ספרי רבנו, כי אנטנו חולים גדולים". (ועין במכתבי רבי נתן בן רבי יהודה שם מבאר שהרפואה של הבת מלפס שנפלה חלשות שהיא בחינת כנסת ישראל הוא על-ידי 'שמחה' ו'ספרי רבנו' - שהם בחינת 'עשרה מיני גינה' לרפאות אותה).

(רבי ישראל בער אדסר - לימוד כיה)

life

ישאי ישראל

שיחות נלהבות מפי רבי ישראל, זצ"ל

בך רבנו נגילה... (המשך)

כל העולם יודעים אין שום אגוש בעולם, לוקחים כמה מלים וזהו, פטור, שמענו וזהו! מה יש כבר עוד? - לא זה רמז בהיגיונאלדי, בהיגיון שום יאוש, שהפננה בזה על רבנו, אם הוא ישנו - אז אין שום יאוש, ואם הוא אינו - אז יש יאוש! העולם נראה לדאבוננו כמו שנראה, אין להם מי שיושיע אותם, אין להם מי שימשכם מהרפוש החוצלת וגם אנו כמו כן, אם מוסרים עצמנו לרבנו, ושיהיה לנו אמונה ברבנו - אז אנחנו נצילים תכף! תכף! זהו העקר: עם זה - יכולים להיות יהודים, עם זה - אז יאשרינו!!!

וכן כל מלה מרבנו הקדוש, ועל השמחה, רואים את זה בהמכתבים, בהלקוטי תפלות, בהלקוטי מזהר"ן, שהעקר - שיהיה מרבנו הקדוש צריכים לראות שידעו ממנו, צריכים לחפש אותו רבנו הקדוש בעצמו אומר בתורה חי, וגם בשאר התורות, אין צריכים לחפש את הצדיק, את הצדיק הדור, את הצדיק האמת, אין צריכים לחפש אותו. נו, רואים את זה עוד-הפעם ועוד-הפעם. וזהו...

נהייתי מאד מעבודתך...

אני זוכר, אני נתקרבתי בתקופה שהיה רעב בזה, הייתי אז עם רבי ישראל נקדונו זצ"ל, כשרבי ישראל הלך למירון הלכתי עמו. נו, הייתי שם במירון, והיה איזה ימים שלא היה לנו מה לאכל, איזה פרוסת לחם. השבתי שנלך לצפת, בין אנשים, יהודים, שיהיה לנו מה לאכל, פרוסת לחם, שיהיה לנו משהו, על כל פנים בצמצום, משהו, אבל כאן אין שום דבר!

אמרתי לרבי ישראל שצריכים לילך לצפת, אי אפשר לסבלו רציתי שנסע לצפת, רציתי פרוסת לחם. אז הוא אמר לי: עד שלשה ימים אם לא יגיע בלום אז נלך, שלשה ימים! עברו שני ימים. ביום השלישי כבר חפיתי שנלך יחד לצפת, אז הגיע שלש קילו קמח מרבי נתן טרוביצר (מאנ"ש בצפת)...

אי אפשר לספר אפלו מלה אחת, אתם לא יודעים מה יש בזה! צריך לשום לב ואנשים, היטב היטב לכל מלה, כדי שיוכל לזכות להיות מה שצריכים! וכן אל הספורי מעשיות, וכן אל הלקוטי מזהר"ן, זהו העקר, זה מאיר בנו את אור התורה! בלי זה הכל סתום!

כל הדבורים שלנו הם רק בשביל זה, כדי שנלמד מהם אין שאנחנו צריכים את רבנו וזה הכל כאן! הכל, הכל, מההתחלה עד הסוף!

מה שזכיתי לראות במו עיני, מה שראיתי אצל רבי ישראל, מזה נודעתי משהו שהעולם לא יודעים! מה שראיתי בעיני - שהוא ענין אחר לגמרי! מתוך מסירות נפש, מתוך כאלה מיני השפלות וכאלה מיני בזיונות שאין במותם בעולם! וככה זכיתי להתע משהו מרבנו. משהו.

עצות ותפילות

צדקה, ליג

תמיכי אורחיתא שנותנין מעות לתלמידי חכמים זכותם גדול מאד, כי על ידי ממונם שמוזיקין התלמידי חכמים על ידי זה יכולים התלמידי חכמים לעסק בתורה ולהוליד תלכות חדושי תורה. נמצא שיש להם חלק בהתורה שנולדה ונתגלה על ידם, וכל הממון שהם נותנין להתלמידי חכמים, ונחסר לפי שעה אצלם, נתמלא להם אחר כך על ידי ההלכות שנתחדשין על ידם כנ"ל, שעל ידי זה נשפע חסד וחסד ונתמלא החסרון, והם זוכין

לשעשוע עולם הבא ולהארת שלשה קפי האמת לדי חלקי הדבור וכו', כמו שכתוב באמת ואמונה אות מ (ל"מ ב', ב).

ותוכנו להרבות בצדקה תמיד, עד שנופה לדבור של צדקה, כמו שכתוב, אני (הי' ה) מדבר בצדקה רב להושיע, ותמשין עלינו חמים ותבטל מאתנו כל האכזריות שבלבנו, ונופה לצאת מגדר הפמה לגדר אדם שיש לו חמנות, ונופה לרחם על הבריות תמיד פרחמנות אמת, ולהרבות בצדקה תמיד לעניים הגונים כרצונך הטוב, עד שנופה להשלים הדבור של צדקה כמו שכתוב, טוב איש חונן ומלך כלכל דבריו במשפט: (לקוטי תפילות ב' - מתוך תפילה ב')